

ČESKÝ KRUMLOV



Prolog a den první

Mail, na který čekám celou zimu přišel právě 23.2. 2011. Pro mě je tento den magickým datem - konečně se něco děje! Pavel z Litvínova píše o chystaném mini-srazu v Českém Krumlově. Asi za 2 hodiny po něm mi přijde další mail, píše mi Ivo, v předmětu je "Něco k dopolednímu čaji ...www.ckrumlov.cz" Tak, a teď se to ve mě pěkně pere....nač se těšit víc, na jízdu na motorce, na setkání s přáteli nebo na ten úžasný program co nám Český Krumlov nabízí? Naštěstí mám ještě 2 měsíce čas si vše v klidu rozmyslet :-)

Zlatá brána otevřená, zlatým klíčem odemčená. Kdo do ní vejde, tomu hlava sejde. Ať je to ten nebo ten, praštíme ho koštětem...zní mi v uších dětská říkanka při myšlenkách na Bránu nebes neboli **Portu Coeli**. Není to žádná pohádková brána, ale je to ryze moravská památka v Tišnově. Porta Coeli se totiž nazývá jediný ženský moravský klášter řádu cisterciáků z doby rané gotiky. Jo jo milí čtenáři, když máte dost času, cestovatelsko-objevovatelskou povahu a k tomu přátele, kteří jsou pro každý nový zážitek, není to pak tak těžké objevit zajímavá místa i u nás. Přesto, že máme sraz ve 12 hodin, nemůžu už dospát. Hlavu mám plnou plánů, které bych si po poradě s ostatními ráda zrealizovala. Ano malou zastávkou v Tišnově :-) Tak ještě souřadnice do GPS-ky, sbalím pár věcí a letos poprvé vyrážím na cestu delší než jen kolem domova. Po veselém přivítání...jistě, všichni jsme po zimě natěšení, vyrážíme vstříc novým poznáním.

Jet po dálnici všichni zavrhneme a tak povolenou 90-kou ukrajujeme z 291 kilometrů dnešní trasy. Do Tišnova je to slabých 90 km a než se stihnu pořádně natěšit vjíždíme do města, které nás vítá malou bouřkou s jemným deštěm. Nevadí, PORTA COELI - Brána nebes i tak stojí za to. Ano, o 5 minut nám sice

utekla prohlídka s průvodcem, ale přece jen nemáme času nazbyt a já jsem ráda i za to málo. O překrásném portále francouzského typu v průčelí baziliky si povídáme ještě u pozdního oběda a pak šup na motorky a směle vyrážíme ke Krumlovu.

Bez zastávky, tedy myslím bez plánované zastávky, protože ty neplánované většinou nechceme. I na nás tentokrát přišla řada, podle značek a uzavírek to vypadá, že Telč-městečko



téměř před cílem zmizelo.....stojíme bezradně na křižovatce, kde není nic jisté. Máme však štěstí v podobě místní paní Zubaté, která nás navede lépe jako GPS-ka. Ty dva zuby co na mě vycenila když říkala: "Jed'te na Dačice!", mě tak vyvedly z míry, že jsem skoro zapomněl kudy vlastně máme jet a kde odbočit!!! Pavel jasně stanovil den i hodinu setkání v Českém Krumlově na 29.4. v 18 hodin a přesto, že poslední kilometry několikrát překročíme povolenou rychlost, do Krumlova dorazíme asi s hodinovým zpožděním.

Nestíháme!!!!!! A je to vidět i na Pavlovi, který nás s ostatními už vyhlíží. No budiž nám ta prokletá objížďka omluvou. Za pár minut už jsme všichni připraveni objevovat krásy večerního Krumlova a taky ochutnat něco ze specialit místní Šatlavy. U dobré večeře a vychlazeném pivu se nám všem pěkně povídá...o tom co bylo i o tom co nás čeká ve smělých plánech na letošních moto-poznáváních :-)



Den druhý

Jsem si dobře vědoma včerejšího prohřešku při nedodržení velitelského času a proto si pro jistotu natáhnu budík.....nerada bych promeškala sraz na snídani v 8 hodin. Je báječná, a my všichni jsme nadšení, natěšení a hlavně zvědaví, kam, že nás to Pavel povede.

Mezi kávou a ranní cigaretkou nám nastíní plán dne a velí do zbroje, tedy do motorkářské zbroje :-)

Na silnici 160 děláme první malou zastávku jen na focení pod hradem Rožmberkem a pokračujeme dál do pár kilometrů vzdáleného Vyššího Brodu. Naším cílem dnešní vyjížďky je cisterciácký klášter. Zase cisterciácký...hm vyčetla jsem, že v současné době jsou v Česku jen 3 cisterciácké funkční kláštery a my za poslední 2 dny viděli většinu :-) Dnes, ale máme štěstí v podobě pana průvodce, který nejen, že vypráví poutavě a s humorem, ale také zná život v klášteře a má i vlastní osobité zážitky a příběhy z tohoto zajímavého místa.

Za toho starého pána jsem moc rád, tito lidé se svými zkušenostmi, životní moudrostí a nadhledem poslouchám raději než studenty, kteří sice taky povídají hezky, ale je to jako bych slyšel magnetofon.

Prohlídka začíná v kostele, jehož hlavní, dřevěný, bohatě zlacený oltář hlídají sochy Sv. Petra a Sv. Pavla, jeho velkou zvláštností je, že má 4 verze ústředního obrazu, který se mění podle ročních období. Jak nám pan průvodce prozradil, je to práce po 8 silných chlapů. Po podrobné prohlídce pak dále pokračujeme do obrazárny a končíme v knihovně. Byla úžasná, včetně starých map rozložených na stole pod sklem.

Duševně obohacení zasedáme do sedel, abychom navštívili další perlu jihočeského kraje, jíž bezesporu je Třeboň. A touhy navštívit toto městečko jsou i poněkud nízkých pudů. Ano, chceme zajít poobědvat do vyhlášené třeboňské restaurace na rybí, potažmo kapří specialitky. 50-ti kilometrový přesun je už pro mě jen ve vidině kapřích hranolků, které jsem si vysnila už doma u počítače na stránkách restaurace Šupina. V žádném případě jsem nebyla zklamaná. A musím přiznat, že ani jeden vánoční kapr mého života neměl tak zajímavou a lahodnou chuť jako ten třeboňský. No, na prohlídku města nám nezbyvá čas, protože bychom rádi navštívili několik památek místa našeho přechodného bydliště Českého Krumlova.

Následuje rychlý přesun a po půl hodince už převlečení do výletnického vyrážíme hromadně na obhlídku města. Nikdy jsem v Českém Krumlově nebyla a proto asi budím dojem vesničana ve městě.....no

ono tomu tak trochu je. Plno cizinců, plné uličky a plné krámky. Všude živo jak bývá u nás jen o pouti :-)
Městečko mi učarovalo a jistě se tu ještě někdy vrátím k podrobnějšímu průzkumu, ale to už moc předbímám. Dominantu města jistě tvoří zámecká věž "věž nejvěžovatější ze všech", jak už kdysi řekl Karel Čapek. Je výrazem bohaté historie s velkou zdobností a výtvarnou krásou. Je však i funkční coby rozhledna po širokém okolí.

Kam proudí ty davy lidí? Je to směrem k zámku. Původní gotický hrad byl v 18. století po velkých úpravách rozšířen o renesanční zámek, k nimž beze sporu patří i rozsáhlé barokní - rokokové zámecké zahrady známé také otáčivým hledištěm, které jistě tvoří velké genius loci většině návštěvníků. Na prohlídku interiéru dnes není čas, ale projdeme si přes jednotlivá nádvoří...přesně jich je 5, taky několik mostů, pod jedním jsou i v příkopu medvědi. Pokračujeme dále přes krytou třípodlažní chodbu až do zámeckých zahrad s kaskádovitou fontánou, zdobenou barokními sochami.



Naše cesta končí u rokokového letohrádku Bellaria, který tu tvoří neodmyslitelnou kulisu při večerních představeních Jihočeského divadla. I otáčivé hlediště se na chvíli stane zájmem každého z nás. Páni se dohadují na mechanismu otáčení, my dámy si zkusíme jaké to asi je sledovat Rusalku na otevřené scéně.

Cestou zpět pak ještě užíváme zahrady a jejich ornamentů, které tvoří květinové záhony nad nimiž se sklání stoleté duby. Krásná podívaná je ještě umocněna pohledem

na městečko z hradeb. Pozoruji řeku Vltavu, jak se nedbale vlní svým korytem. To stojí za další návštěvu. Vracíme se do centra města s tím, že ještě nakoukneme na gotický kostel Sv. Víta s krásným vstupním portálem. A to je bohužel místo kam nejdál se i dostaneme. Pro dnes je již zavřeno.

Pro mě je to malá tragédie, dost jsem si o tomto skvostu přečetl a teď tohle!!! Kdyby alespoň na něj nebylo odevšad vidět!!! Tak snad někdy příště slibuji si v duchu.

Je 30. dubna den pálení čarodějnic a ani v Krumlově tomu není jinak. Ze zvědavosti nakoukneme jak to tu probíhá a pak už své znavené nohy složíme v hospůdce U dobrého vojáka Švejka. Právě přišel ten správný čas na něco dobrého. Zhodnotíme, že jsme prožili opravdu hezký den a postupně se odebereme do hajan.



Den třetí

Ráno nás budí kapky deště na okno. Joj to i Českému Krumlovu je líto, že náš výlet pomalu končí. Na snídani si ještě probereme plány příštího výletu a pak už je jen balení a loučení...ale nebude tak zle, přátelé, už za pár dní se opět sejdem :-) Děkujeme moc Pavlovi, i za tak málo času nám stihl ukázat plno zajímavých míst. Na Moravu se vracíme podobnou cestou jako jsme jeli v pátek. A protože už po pár kilometrech neprší, rozhodujeme se zastavit v bazilice Sv. Prokopa v Třebíči. A udělali jsme moc dobře. Tento románsko-gotický kostel, patřící do Seznamu světového dědictví UNESCO je bezesporu historickým klenotem Moravy.

Rychle si zakoupíme vstupenku a už nedočkavě vyhlížíme průvodkyni. Hned první co jsme poznali je PORTA PARADISI - Rajská brána. Portál jehož každá strana má 11 žulových sloupků, mezi nimiž jsou rozmanité rostlinné motivy z pískovce. Díky krásné vstupní sloupové předsíni je velice zachovalý. Pokračujeme v trojlodním interiéru, který je rozdělen dvěma vítěznými oblouky na tři části a na západě je ukončen dvěma věžemi. Kněžiště i chór mají původní klenbu, ostatní při válkách poškozené stropy jsou nad novou barokní klenbou. Je to však citlivě provedeno, takže v závěru není nic rušeno ničím. Kruhové okno - románská rozeta je ve východní části a je ozdobou interiéru baziliky i vnějšku apsidy.

Dále jdeme do opatské kaple, kterou zdobí raně gotické nástěnné malby. K nejcennějším částem baziliky jak se dozvídáme patří románská krypta, jejíž gotickou klenbu podpírá 50 sloupů a polo-sloupů a každý z nich má jinou hlavici. Až venku obdivujeme trpasičí galerii v



horní části apsidy, která tu patří k neoriginálnějším architektonickým prvkům baziliky a je i ve světě něčím zcela ojedinělým. Nasáknutí středověkem se ještě projdeme bylinkovou zahradou.

Bylo to poučné a krásné současně, jen s jednou chybou. Bohužel se v interiérech baziliky nesmí fotit a tak všechny obrázky zůstávají jen někde uvnitř nás. **A dvojnásob poučné i pro mě, vždyť kolikrát jsem tudy už projel netuše, co vše se tady ve městě ukrývá za krásu.** Prohlídku Třebíče pokračujeme v Židovské čtvrti, kde nakoukneme do synagogy a úplný závěr patří zcela světským starostem a to pozdnímu obědu. No hezké zážitky nám Třebíč připravil.

Ted' už ale rychle na stroje a nudně - po dálnici se šineme k místu loučení, abychom si pozdravem ruky řekli nejen na shledanou, jako spíš **ahoj příště!!!!!!!!!!!!!! :-)**

